

Łódź, 23 listopada 2018 r.

**Sąd Dyscyplinarny
Krajowej Izby Doradców Podatkowych
Łódzki Oddział Zamiejscowy w Łodzi**

Sygn. akt SD 219/18

**ORZECZENIE
SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH**

Łódzki Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego w składzie:

Przewodniczący:	doradca podatkowy Krzysztof Adamiec
Sędzia:	doradca podatkowy Bogdan Widawski
Sędzia:	doradca podatkowy Mateusz Latkowski
Protokolant:	doradca podatkowy Marek Olejniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 listopada 2018 r. sprawy z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych z 4 czerwca 2018 r. (numer repertorium 1164/2017/100/2017/ŁÓD) o ukaranie doradcy podatkowego(nr wpisu), obwinionego o czyn polegający na:

- niewykonaniu obowiązków stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych i nie uzyskania wymaganej liczby punktów kwalifikacyjnych w okresie rozliczeniowym obejmującym lata 2015-2016, co stanowi naruszenie art. 36 pkt 2 ustawy z 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 377 ze zm.) w związku z art. 4 ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych,

uznaje Obwinionego winnym zarzucanego mu czynu, tj. naruszenia przepisu art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym w związku z art. 4 ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych oraz wymierza mu, na podstawie art. 64 ust. 2 pkt 4 ustawy o doradztwie podatkowym, karę pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

Przewodniczący
Krzysztof Adamiec

Sędzia
Bogdan Widawski

Sędzia
Mateusz Latkowski

UZASADNIENIE

Sąd przystępując do rozpoznania przedmiotowej sprawy dokonał analizy akt sprawy oraz dokonał wstępnej oceny spełnienia warunków formalnych postępowania, przede wszystkim okoliczności, czy stronom postępowania w prawidłowy sposób doręczono wszelkie zawiadomienia.

Po przeprowadzeniu pozytywnej weryfikacji warunków formalnych postępowania, Sąd dokonał analizy wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego i dokonał oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu wyjaśniającym znajdującego się w aktach sprawy.

Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o ukaranie Obwinionego karą pozbawienia prawa wykonywania zawodu, za czyn polegający na niewykonaniu obowiązków stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych i nie uzyskania wymaganej liczby punktów kwalifikacyjnych w okresie rozliczeniowym obejmującym lata 2015-2016, co stanowi naruszenie art. 36 pkt 2 ustawy z 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 377 ze zm.) w związku z art. 4 ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych (uchwała Drugiego Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych nr 28/2018 z 22 stycznia 2006 r. z późn. zm.). Z ustaleń poczynionych przez Rzecznika Dyscyplinarnego wynika, że Obwiniony w latach 2015-2016 nie uczestniczył w żadnych formach podnoszenia kwalifikacji zawodowych i nie uzyskał wymaganych punktów kwalifikacyjnych.

Z informacji przedstawionych przez Rzecznika Dyscyplinarnego wynika ponadto, że Obwiniony był uprzednio karany dyscyplinarnie. W toku postępowania wyjaśniającego Obwiniony odbierał korespondencję, jednak nie złożył żadnych wyjaśnień, nie wyraził również zgody na ukaranie. Sądowi z urzędu znany jest fakt nie uzyskania przez Obwinionego żadnych punktów kwalifikacyjnych także za okres rozliczeniowy 2017-2018.

W toku postępowania przed Sądem Obwiniony złożył wyjaśnienia, w których przyznał, że nie gromadził punktów kwalifikacyjnych. Obwiniony tłumaczył, że wykonuje czasochłonną pracę, codziennie dokonuje tzw. samodoskonalenia (w ramach prowadzenia spraw i rozwiązywania problemów klientów). Obwiniony poddał w wątpliwość przydatność szkoleń organizowanych przez samorząd zawodowy do pracy wykonywanej w ramach zawodu. Stwierdził również, że będzie uczestniczył w tego rodzaju szkoleniach dopiero w sytuacji, w której wzrośnie ich przydatność do pracy zawodowej.

Sąd uznał, że przedstawione w sprawie dowody są wiarygodne a stan faktyczny sprawy nie budzi wątpliwości.

Przepis art. 36 ustawy o doradztwie podatkowym wskazuje na podstawowe obowiązki doradcy podatkowego. W pkt 2 tego przepisu wskazano, że doradca podatkowy obowiązany jest stale podnosić swoje kwalifikacje. Obowiązek ten wynika także z art. 4 ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych. Realizacja obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji, o której mowa w powołanych przepisach, nie zakłada dowolności doradcy podatkowego w wyborze działań potocznie przyjętych jako podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Pojęcie to posiada bowiem swoją normatywną treść, regulowaną ściśle przepisami prawa. Zgodnie z art. 51 ust. 1 pkt 10 ustawy o doradztwie podatkowym, określanie zasad stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych należy do zadań Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych. Z kolei pkt 8 lit. c) tego przepisu wskazuje, że zadaniem Krajowego Zjazdu Doradców

Podatkowych jest także uchwalanie zasad etyki zawodowej, określających zasady stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych. Formy realizacji tego obowiązku, jak również zasady dokumentowania jego spełnienia regulowane są przepisami znajdującymi się w Rozdziale VIa zasad etyki doradców podatkowych (przepisy art. 11d – 11j zasad etyki doradców podatkowych), wprowadzonymi w drodze uchwały Drugiego Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych nr 28/2018 z 22 stycznia 2006 r. Doradcy podatkowi celem uczynienia zadość obowiązkowi zawodowemu stałego podnoszenia kwalifikacji mogą korzystać z różnych form podnoszenia kwalifikacji, wśród których wymienić można: uczestnictwo w szkoleniach, wykładach, prelekcjach (w tym w formie e-learningu), wygłoszenie wykładu lub prelekcji, udział w konferencji, publikacja artykułu itd. (art. 11e ust. 3 zasad etyki doradców podatkowych). Mechanizm realizacji obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych opiera się na systemie punktacji – za udział w poszczególnych formach podnoszenia kwalifikacji przysługują punkty. Uczynienie zadość obowiązkowi stałego podnoszenia kwalifikacji wymaga uzyskania 32 punktów w okresie następujących po sobie dwóch kolejnych lat, przy czym w jednym roku doradca obowiązany jest uzyskać minimum 25 % dwuletniego limitu (art. 11e ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych).

Zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o doradztwie podatkowym, doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków zawodowych określonych prawem. Stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych stanowi obowiązek zawodowy doradcy podatkowego, o czym przesądza treść w/w art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym. Co więcej, stosownie do art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym, doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej. Obowiązek postępowanie zgodnie z zasadami etyki zawodowej wynika z art. 36 pkt 1 ustawy o doradztwie podatkowym. Stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych stanowi obowiązek wprost wskazany w art. 4 ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych. Istnieją zatem co najmniej dwie podstawy prawne odpowiedzialności dyscyplinarnej doradcy podatkowego za czyn polegający na naruszeniu obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Zawód doradcy podatkowego jest zawodem zaufania publicznego. W praktyce przyjmuje się, że zawód ten wykonywany jest przez osoby dysponujące profesjonalnym przygotowaniem, działające z należytą starannością i przy odpowiednich kwalifikacjach teoretycznych i praktycznych. Obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez doradców podatkowych stanowić ma gwarancję dla uczestnika obrotu – klienta doradcy podatkowego – że korzysta on ze wsparcia profesjonalisty. Naruszenie tego obowiązku nie tylko więc naraża na szkodę klienta doradcy podatkowego, ale także stawia pod znakiem zapytania status doradcy podatkowego jako zawodu zaufania publicznego. Naruszenie tego obowiązku stanowi zatem przewinienie o wysokim stopniu szkodliwości.

W oparciu o wyżej wskazane ustalenia, Sąd stwierdził, że Obwiniony dopuścił się zaniedbania jednego z podstawowych obowiązków doradcy podatkowego, jakim jest stałe podnoszenia kwalifikacji zawodowych, czym zrealizował znamiona czynu sprzecznego z art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym oraz z art. 4 ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych. W okresie 2015-2016 Obwiniony zobowiązany był do uzyskania łącznie 32 punktów kwalifikacyjnych (w tym co najmniej 8 punktów za każde z tych lat), jednak nie uzyskał żadnego punktu.

Obwiniony złożył wyjaśnienia w toku postępowaniu przed Sądem, jednak z wyjaśnień tych nie wynikają żadne obiektywne przesłanki uniemożliwiające Obwinionemu uczynienie

zadość obowiązkowi stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych. Sąd zauważa, że katalog form podnoszenia kwalifikacji jest na tyle szeroki, że uczynienie zadość obowiązkowi nie stanowi wymogu nad wyraz uciążliwego do spełnienia. Wystarczy wskazać, że faktem powszechnie znanym jest organizowanie przez Krajową Radę Doradców Podatkowych oraz przez jej regionalne oddziały cyklicznych szkoleń i warsztatów dla doradców podatkowych (w tym także w formie e-learningu). Nadto liczba punktów, do których uzyskania zobowiązany jest doradca podatkowy, nie stanowi liczby niemożliwej do zgromadzenia. Różnorodność źródeł i form podnoszenia kwalifikacji zawodowych przewidziana przez przepisy korporacyjne oraz dostępność tych form dla każdego doradcy podatkowego czyni nieuzasadnionymi argumenty podniesione przez Obwinionego. Warto dodać, że w przypadku szkoleń, które stanowią przecież tylko jedną z form podnoszenia kwalifikacji, doradcy podatkowi mają dostęp nie tylko do szkoleń organizowanych przez samorząd zawodowy. Szkolenia, konferencje i warsztaty organizowane są także przez inne podmioty (działające komercyjnie i niekomercyjnie), a spektrum poruszanych zagadnień jest na tyle szerokie, że doradca podatkowy w każdym roku ma możliwość wyboru interesujących go zagadnień. Nie do obrony jest argument o braku przydatności tej formy podnoszenia kwalifikacji do pracy wykonywanej przez doradcę podatkowego – niezależnie od tego, czy doradca w swojej codziennej pracy wykonuje wszystkie czynności doradztwa podatkowego wskazane w art. 2 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym, czy tylko niektóre z nich.

Stosownie do art. 64 ust. 2 ustawy o doradztwie podatkowym, karami dyscyplinarnymi są upomnienie, nagana, zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres od 6 miesięcy do lat 3 oraz pozbawienie prawa wykonywania zawodu. Rolą Sądu jest orzeczenie kary adekwatnej do popełnionego deliktu zawodowego spośród kar wskazanych w w/w przepisie. Dokonując oceny przewinienia pod kątem stopnia szkodliwości zarzucanego czynu oraz celów, jakie wymierzona kara powinna spełnić, Sąd stwierdził, że wnioskowana przez Rzecznika Dyscyplinarnego kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu – jakkolwiek dolegliwa – odpowiada wadze popełnionego czynu. Jej zastosowanie jest uzasadnione także z uwagi na wcześniejszą karalność Obwinionego.

W tej sytuacji Sąd orzekł karę określoną w art. 64 ust. 2 pkt 4 ustawy o doradztwie podatkowym, czyli **karę pozbawienia prawa wykonywania zawodu**.

Przewodniczący
Krzysztof Adamiec

Sędzia
Bogdan Widawski

Sędzia
Mateusz Latkowski

Pouczenie

Stosownie do art. 73 ustawy o doradztwie podatkowym od orzeczenia sądu pierwszej instancji przysługuje obwinionemu lub Rzecznikowi Dyscyplinarnemu odwołanie do sądu drugiej instancji w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia, wraz z uzasadnieniem.